

Смутенъ, сконфузенъ, забърканъ, азъ
отстъпихъ, безъ да мога да му кажа нѣщо.
Бѣше ми болно за разрушената представа.
Но отъ друга страна се радвахъ. Ако това
момче, мислѣхъ си, пише така, какво ли
би било кога възмжее и стане такъвъ,
каквото си го представяхъ? Неволно свър-
звахъ това узрѣване съ възхода на дви-
жението, защото азъ, пъкъ и всички ние
отъ затътената провинциална гимназия,
не можехме да си представимъ Смирненски
безъ движението.

*

Пакъ въ провинцията, въ друго затън-
тено градче, единъ черенъ квадратъ на
първата страница отъ дѣсно въ „Работни-
чески вестникъ“ донесе печалната вестъ
за неговата кончина. Въ смутнитѣ дни
следъ 9 юний имаше и други скръбни
вести. Въ Килифарево падна Трифонъ Са-
ралиевъ, въ Горна Орѣховица и Лѣсковецъ
убиха Пан. Цвикевъ и Петъръ Цоцумановъ,
въ Искрецкия санаториумъ угасна Д-ръ
Петъръ Геновъ (Прометей). Тѣ дадоха
каквото дадоха и веднага бѣха заместени отъ
други — за тѣхъ историята ще каже и
хубавото, и лошото. Смъртъта на Смирнен-
ски падна като гръмъ. Всички знаеха —
него нѣма лесно да го замѣстятъ, а той
далече не бѣше далъ онова, което имаше
и можеше да даде. И гръмна името му,
понесоха се пѣснитѣ му отъ уста на уста,
отъ клубъ въ клубъ. Защото тѣ носятъ
лозунгите на всѣки новъ день, и вѣрата имъ
за подема и възхода на отруденитѣ маси
е вѣчно нова, вѣчно неугасваща.

X.

Да е проверенъ е
Да! Т. Караславов

Караславов е разказвал за смъртта
на Смирненски предъ мене. Той е авторъ
на книгата

Смирненски лист

30 юни 1931

Inv. № 328
Inv. № 143
1931